

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 227

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 martie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 728 din 20 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală	2-4
Decizia nr. 800 din 6 decembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	4-5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
772. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 21 de unități administrativ-teritoriale din județul Teleorman	6-27
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
7. — Normă privind încheierea exercițiului financiar 2018 pentru entitățile din domeniul asigurărilor	28
REPUBLICĂRI	
Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate	29-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 728**

din 20 noiembrie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan-Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Camelia Florinela Roșu și Mihai Roșu în Dosarul nr. 5.096/63/2016 al Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.301D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în cauză, partea statul român, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, a depus concluzii scrise.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 484 din 23 iunie 2015, nr. 726 din 29 octombrie 2015, nr. 753 din 13 decembrie 2016 și nr. 723 din 6 decembrie 2016. Totodată, reprezentantul Ministerului Public arată că, pe lângă temeiurile constituționale invocate în aceste decizii, în prezenta cauză se susține contrarietatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile constituționale referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției care nu are incidență în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 30 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.096/63/2016, **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Camelia Florinela Roșu și Mihai Roșu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze penale la fond.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii susțin că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece sintagma „în totalitate” din cuprinsul textului contestat nu este definită explicit sau implicit în cadrul art. 374 din Codul de procedură penală sau al unei alte dispoziții procesuale penale, neînțelegându-se dacă aceasta face referire la totalitatea circumstanțelor ce descriu starea de fapt, raportat la o infracțiune, sau se referă la totalitatea elementelor de fapt care circumscriu mai multe infracțiuni în cazul în care inculpatul este

trimis în judecată pentru săvârșirea mai multor fapte penale. Din modul în care este redactat textul se înțelege că inculpatul trebuie să recunoască, în această ultimă ipoteză, a existenței unui act de sesizare ce vizează mai multe infracțiuni, toate faptele pentru care a fost trimis în judecată, așa încât norma se bazează pe un criteriu cantitativ.

7. Chiar dacă dreptul de a accesa procedura simplificată nu face parte din categoria drepturilor fundamentale, egalitatea în fața legii constituie un astfel de drept, garantat constituțional, așa încât sunt pertinente susținerea încălcării acestui drept prin lipsa de claritate a textului și reducerea aplicabilității sale la situația în care inculpatul recunoaște toate infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată.

8. **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politiciii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, astfel cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în materie penală, judecarea cauzelor se poate desfășura într-o procedură accelerată — prin scurtarea etapei cercetării judecătorești — dacă inculpatul recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată. Tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii face inutilă efectuarea cercetării judecătorești așa cum este aceasta reglementată de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală, determinând astfel accelerarea judecării și reducerea duratei procesului penal. În sensul art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală interpretat *per a contrario*, atunci când recunoașterea făcută de inculpat nu privește toate faptele ce fac obiectul trimiterii în judecată, cererea sa de judecare a cauzei în procedura accelerată va fi respinsă, iar cercetarea judecătorească va avea loc potrivit procedurii obișnuite; această împrejurare nu determină însă în mod automat inaplicabilitatea cauzei de reducere a limitelor speciale de pedeapsă prevăzute de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală.

11. Așadar, întrucât beneficiul reducerii limitelor speciale de pedeapsă nu se acordă condiționat de desfășurarea judecării în procedura accelerată (art. 377 din Codul de procedură penală), ci de împrejurarea ca declarația de recunoaștere făcută de inculpat să corespundă adevărului judiciar stabilit de instanță,

Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate nu determină o diferență de tratament și nici nu încalcă prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție privitoare la egalitatea și imparțialitatea justiției.

12. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4) cu denumirea marginală *Aducerea la cunoștință a învinuirii, lămuriri și cereri* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „(4) *În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).*”

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, și Decizia nr. 220 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 26 iunie 2018, a constatat constituționalitatea dispozițiilor criticate.

17. Cu aceste prilejuri, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

18. Curtea a statuat că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea

cercetării judecătorești, astfel cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa.

19. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

20. Cu privire la critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. Or, inculpatul care nu recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație cu cel care recunoaște integral învinuirea, motiv pentru care instanța — care are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului — în primul caz va soluționa cauza potrivit dreptului comun, cadrul procesual în care poate lămuri toate împrejurările, iar în cel de-al doilea va judeca, potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege. Tratamentul juridic diferențiat instituit prin dispozițiile de lege criticate este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, apreciem că soluțiile și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Camelia Florinela Roșu și Mihai Roșu în Dosarul nr. 5.096/63/2016 al Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 800

din 6 decembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Ioan Lucaciu în Dosarul nr. 907/111/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.275D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că este nefondată critica referitoare la inexistența unei a doua căi de atac, întrucât stabilirea regulilor de procedură este apanajul legiuitorului. Cea de-a doua critică privește o necorelare legislativă în raport cu art. 214 din Legea nr. 62/2011, aspect ce nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate, astfel că, în această privință, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 907/111/2015, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Ioan Lucaciu cu prilejul soluționării apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 550/LM din 27 iulie 2016, pronunțate de Tribunalul Bihor — Secția I civilă în Dosarul nr. 907/111/2015, având ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de muncă.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate instituie un regim derogatoriu de la dispozițiile art. 468 alin. (5) din Codul de procedură civilă, potrivit căroră „*Termenul de apel suspendă executarea hotărârii de primă instanță, cu excepția cazurilor anume prevăzute de lege. În aceleași condiții, executarea se suspendă dacă apelul a fost exercitat în termen.*” Astfel, se creează o inegalitate procesuală evidentă în dauna protecției angajatului.

6. De asemenea arată că există o neconcordanță de reglementare față de prevederile art. 214 din Legea nr. 62/2011, potrivit căroră, în conflictele de muncă, „*hotărârile instanței de fond sunt definitive.*” Diferențierea de tratament juridic, referitoare la aceeași instituție procedurală a căii de atac, creează disfuncționalități și controverse în practica instanțelor de judecată, afectând drepturile subiectelor de drept, prin condiționarea rezolvării situației de interpretarea proprie a textului de lege de către magistrat.

7. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că dispozițiile de lege criticate nu disting între angajat și angajator, hotărârile din prima instanță fiind definitive și executorii de drept, indiferent în favoarea cărei părți a fost tranșat litigiul.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autorul excepției pune în discuție aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii, care nu revin competenței instanței de contencios constituțional.

10. **Avocatul Poporului** consideră că aspectele invocate nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci sunt puse în discuție aspecte ce rezultă din compararea prevederilor mai multor legi cu conținut contrar. Or, coordonarea legislației în vigoare este de competența autorității legiuitoare. În acest sens invocă art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, precum și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 81 din 25 mai 1999. De asemenea arată că regulile de procedură prevăzute de art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit cărora: „*Hotărârile pronunțate în fond sunt definitive și executorii de drept.*”

14. Autorul excepției consideră că dispozițiile actelor normative criticate sunt contrare art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, referitoare la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, respectiv la dreptul la un proces echitabil.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Lucaciu în Dosarul nr. 907/111/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 274 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 6 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena-Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 21 de unități administrativ-teritoriale din județul Teleorman

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin:

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 21 de unități administrativ-teritoriale din județul Teleorman, după cum urmează:

a) unitatea administrativ-teritorială Băbăița — sectoarele cadastrale nr. 21, 22, 24, 25;

b) unitatea administrativ-teritorială Beuca — sectoarele cadastrale nr. 2, 3, 5, 13, 16, 17, 18, 29, 30;

c) unitatea administrativ-teritorială Crevenicu — sectoarele cadastrale nr. 1, 4, 5, 8, 9, 12, 13, 14, 18;

d) unitatea administrativ-teritorială Didești — sectoarele cadastrale nr. 4, 18;

e) unitatea administrativ-teritorială Dobrotești — sectoarele cadastrale nr. 4, 8, 12, 14, 26, 27, 51;

f) unitatea administrativ-teritorială Gălățeni — sectoarele cadastrale nr. 1, 10, 11;

g) unitatea administrativ-teritorială Lisa — sectoarele cadastrale nr. 17, 19, 22;

h) unitatea administrativ-teritorială Măgura — sectoarele cadastrale nr. 17, 18, 19, 25;

i) unitatea administrativ-teritorială Nenciulești — sectoarele cadastrale nr. 1, 24;

j) unitatea administrativ-teritorială Olteni — sectoarele cadastrale nr. 2, 4, 8, 14, 26, 27;

k) unitatea administrativ-teritorială Pietroșani — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4;

l) unitatea administrativ-teritorială Plopii-Slăvitești — sectoarele cadastrale nr. 4, 12;

m) unitatea administrativ-teritorială Plosca — sectoarele cadastrale nr. 16, 18;

n) unitatea administrativ-teritorială Poeni — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4, 10, 12, 13, 14, 17, 23, 26, 39, 42;

o) unitatea administrativ-teritorială Rădoiești — sectoarele cadastrale nr. 6, 7, 8, 33;

p) unitatea administrativ-teritorială Siliștea-Gumești — sectoarele cadastrale nr. 3, 6, 9, 13;

q) unitatea administrativ-teritorială Slobozia Mândra — sectoarele cadastrale nr. 1, 10, 21, 22, 23;

r) unitatea administrativ-teritorială Tătărăștii de Jos — sectoarele cadastrale nr. 6, 13, 21, 32, 33, 36;

s) unitatea administrativ-teritorială Trivalea-Moșteni — sectoarele cadastrale nr. 10, 17, 19, 31;

t) unitatea administrativ-teritorială Videle — sectoarele cadastrale nr. 2, 6, 7, 8, 10, 16, 21, 52, 54, 55, 57;

u) unitatea administrativ-teritorială Vitănești — sectoarele cadastrale nr. 25, 26, 41.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—21 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—21*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 26 februarie 2019.
Nr. 772.

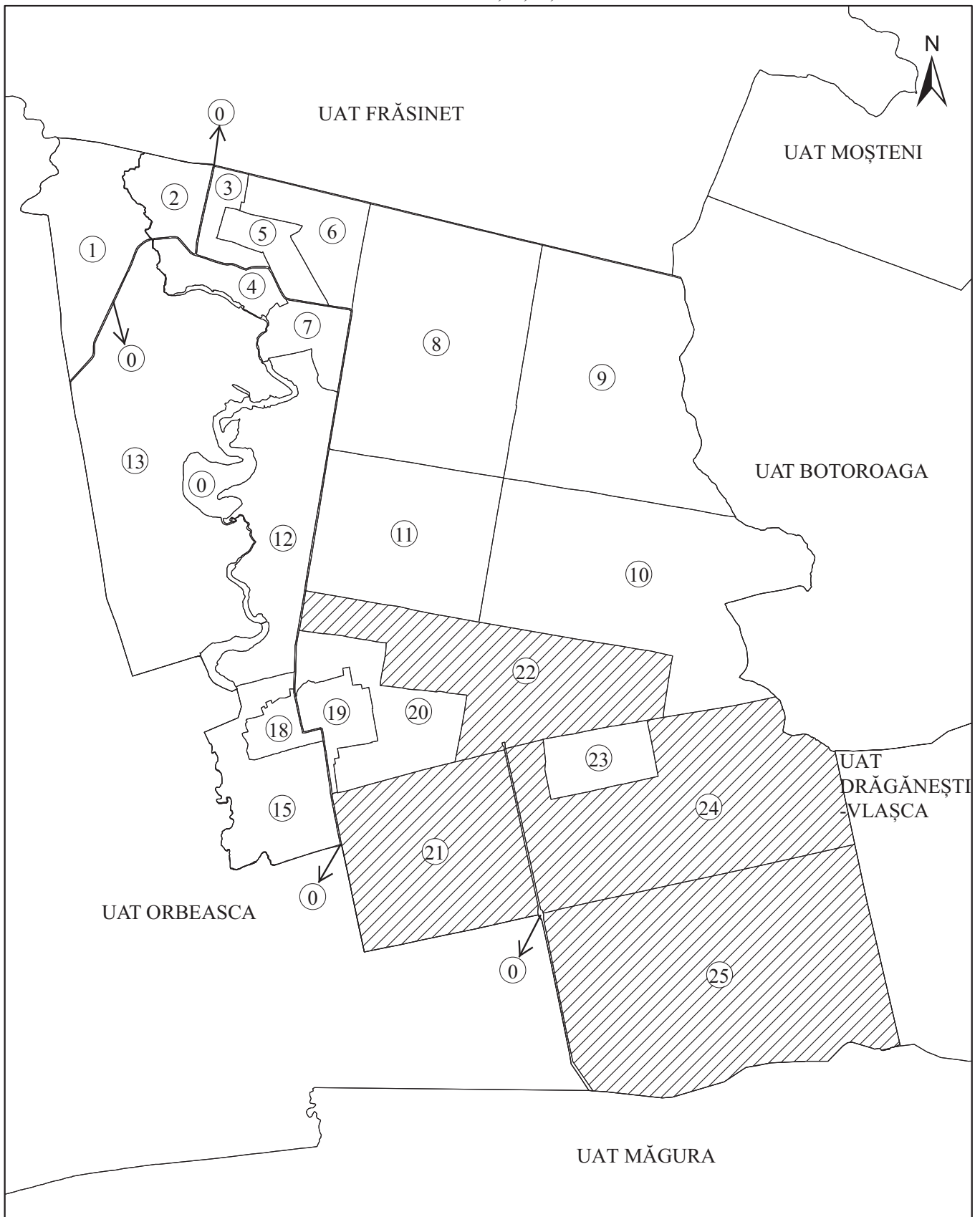
*) Anexele nr. 1—21 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN

UAT: BĂBĂIȚA

Sectoare: 21,22,24,25

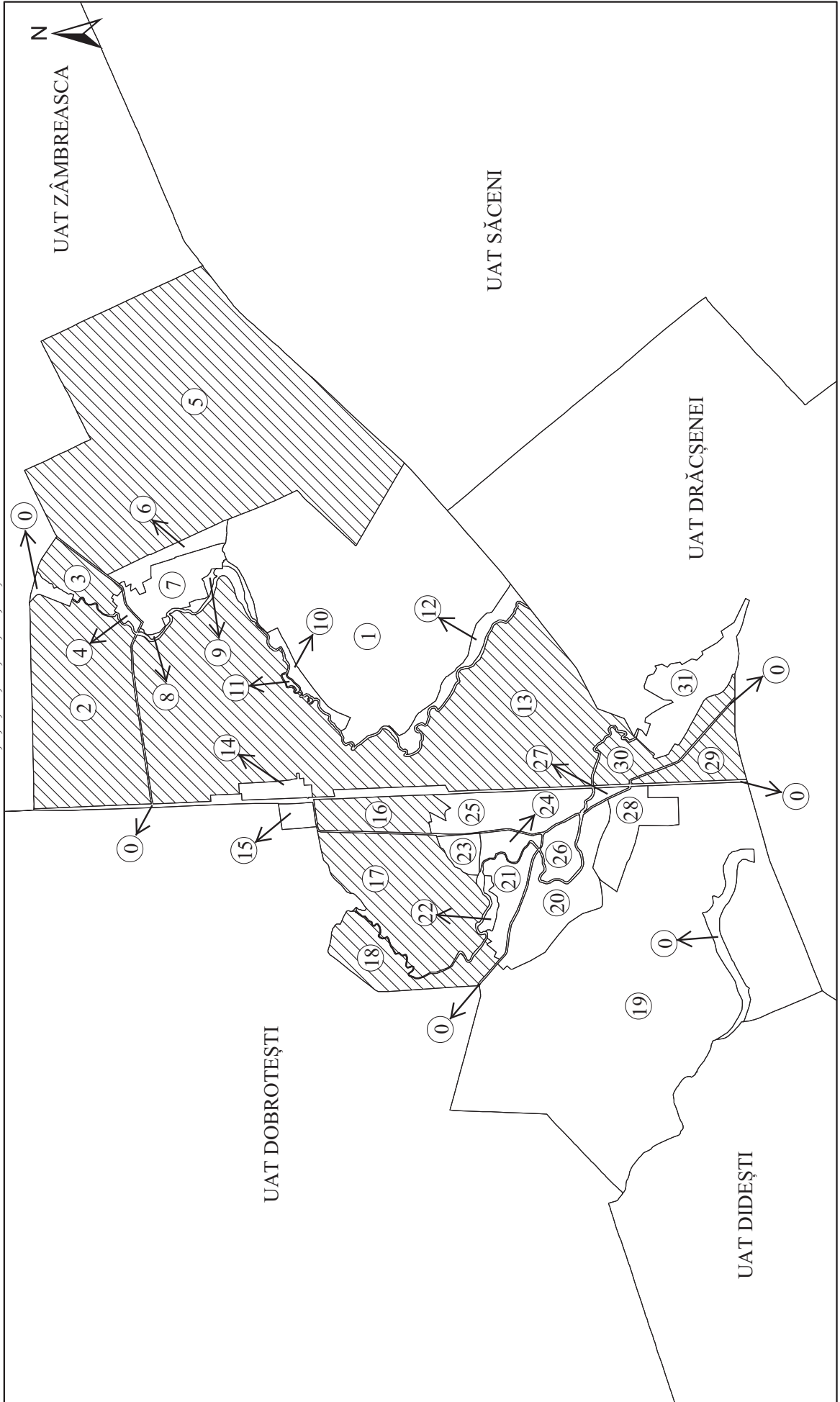

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN

UAT: BEUCA

Sectoare: 2,3,5,13,16,17,18,29,30

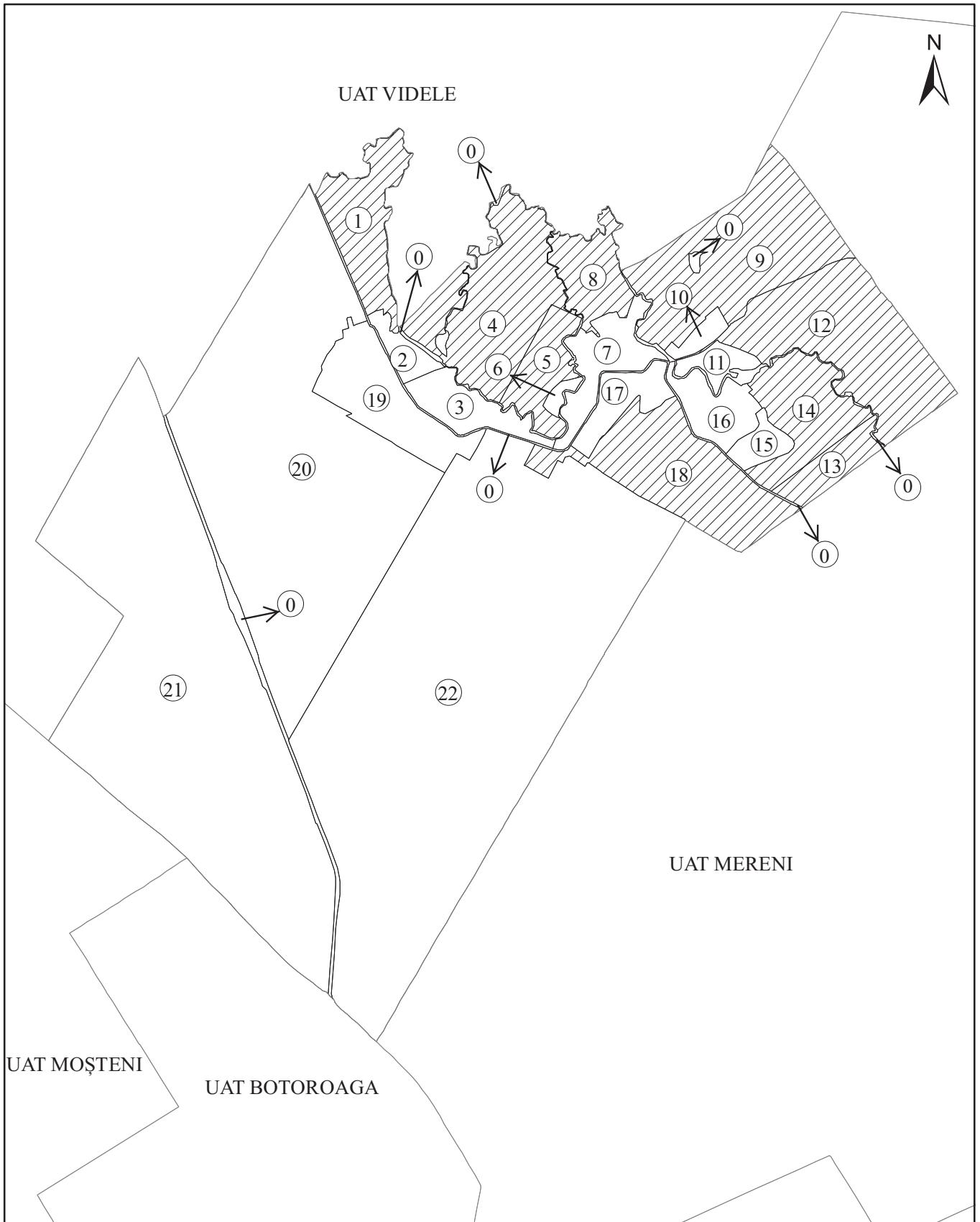

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

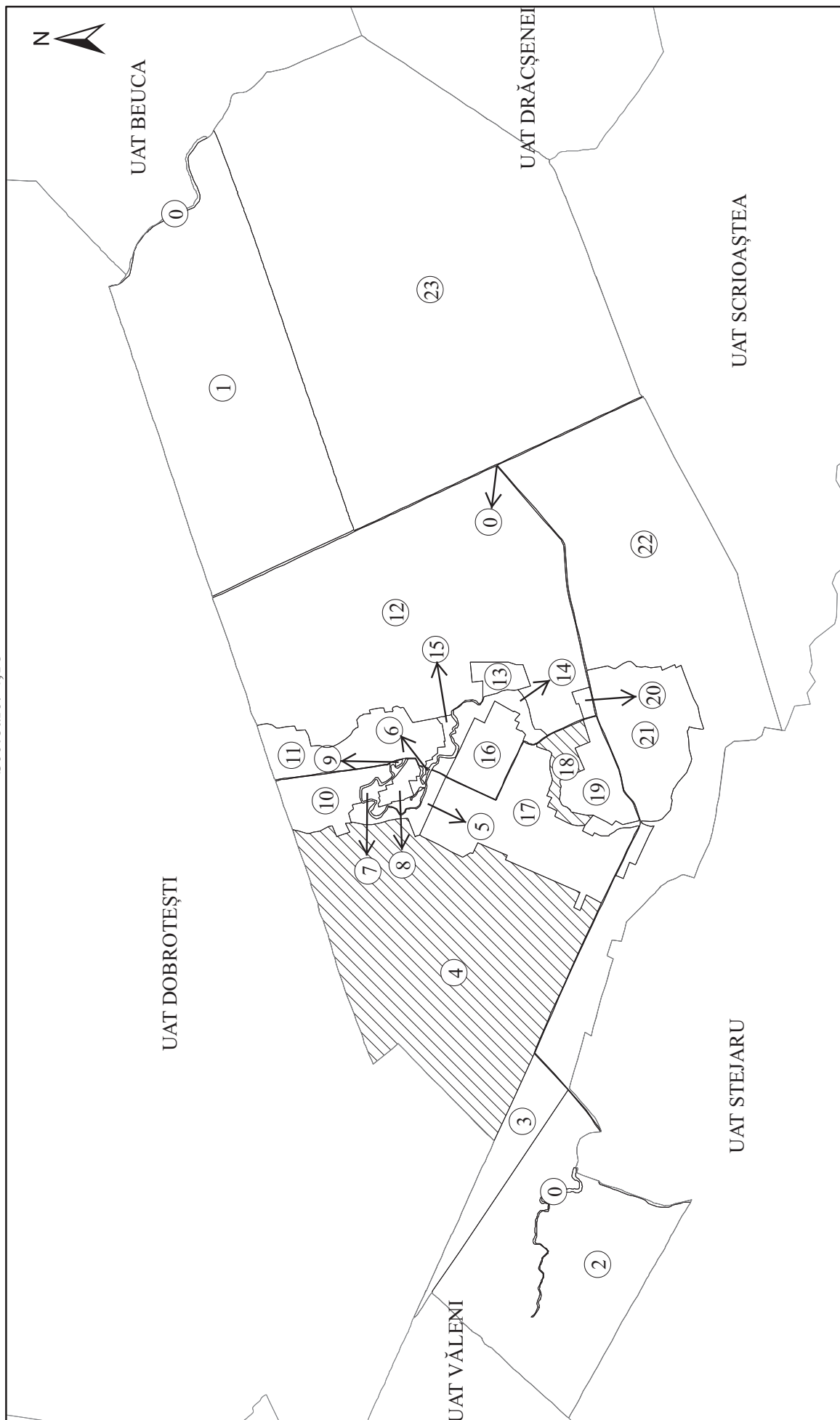
Județ: TELEORMAN

UAT: CREVENICU

Sectoare: 1,4,5,8,9,12,13,14,18

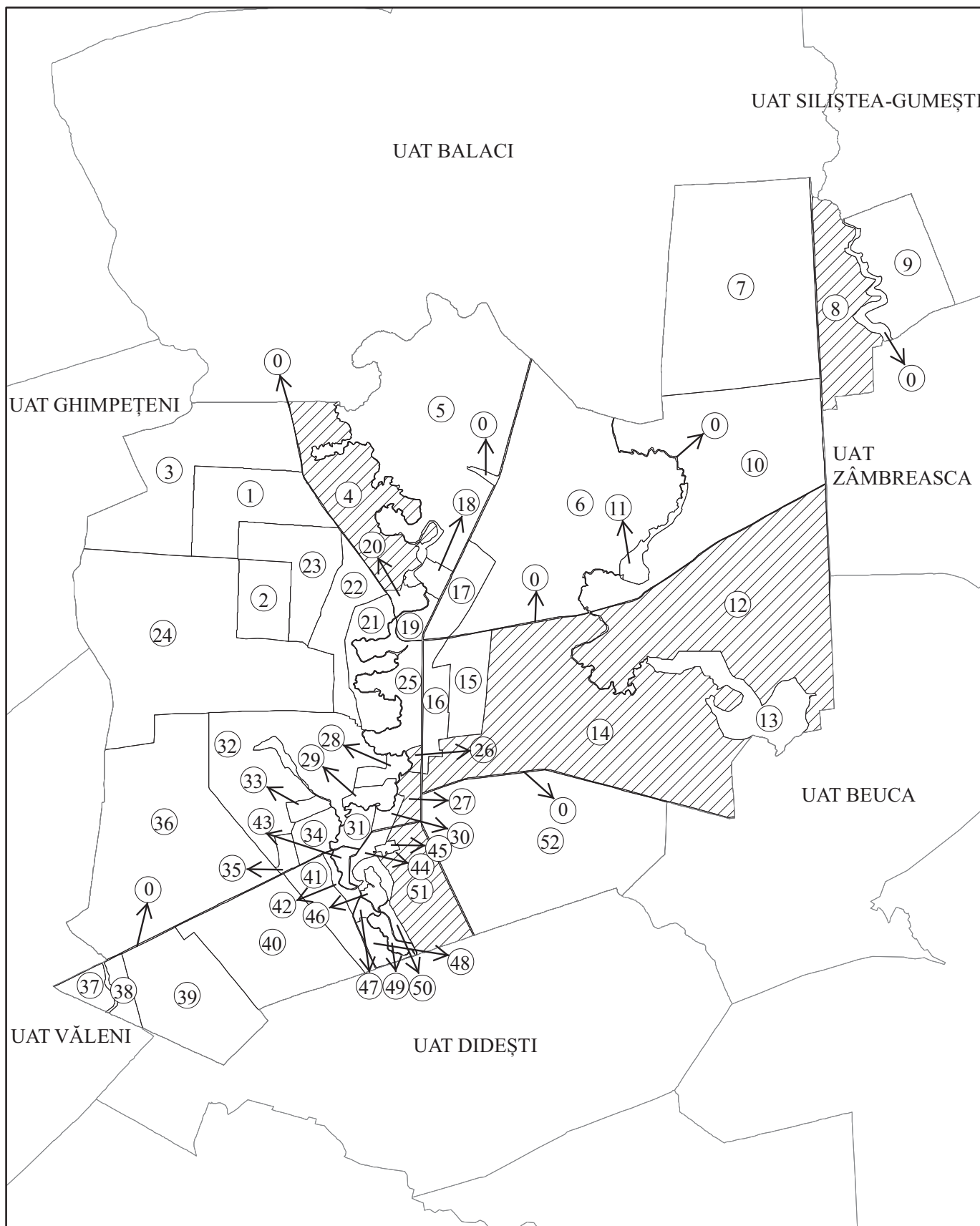

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: TELEORMAN
UAT: DIDEȘTI
Sectoare: 4,18

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN
 UAT: DOBROTEȘTI
 Sectoare: 4,8,12,14,26,27,51

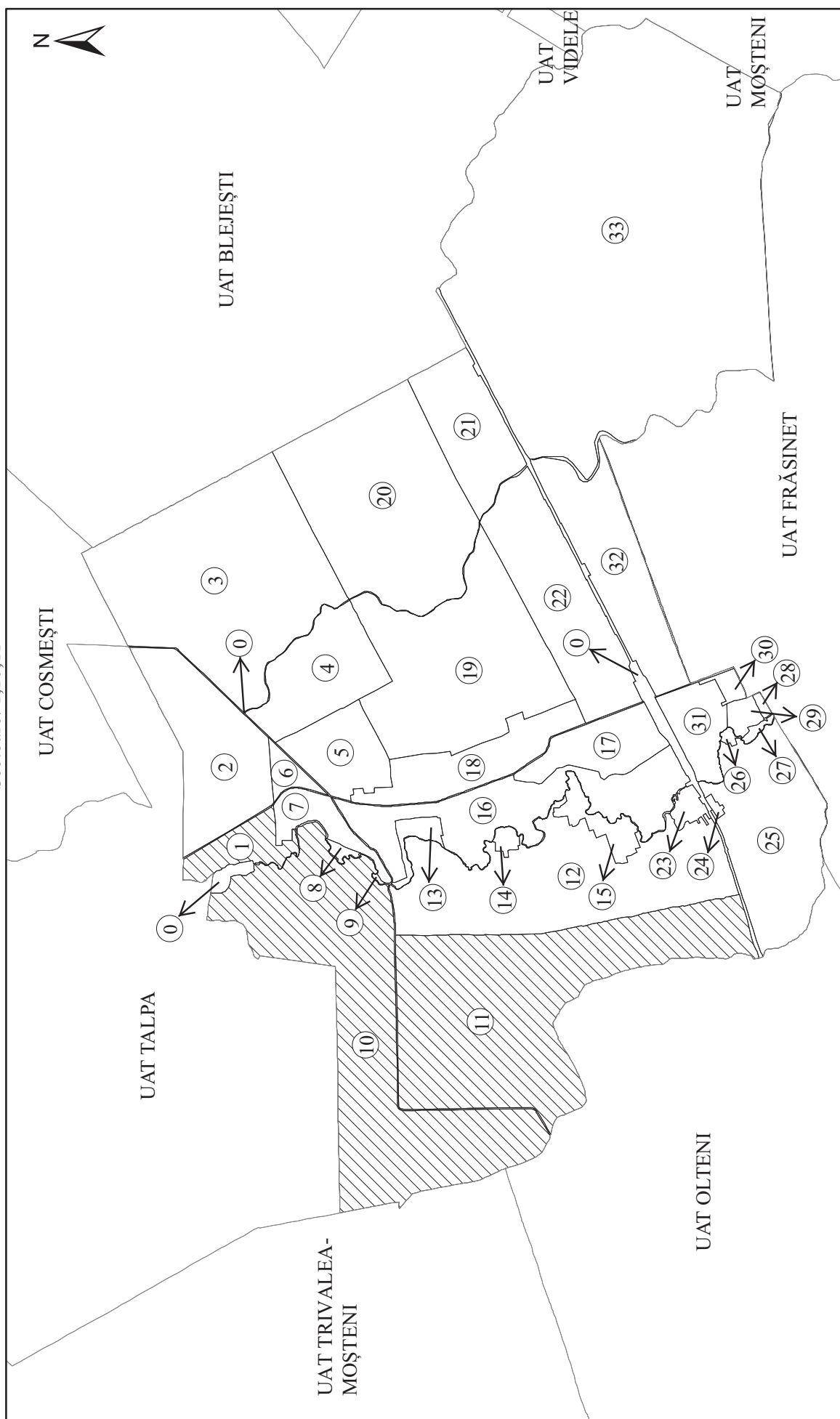

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

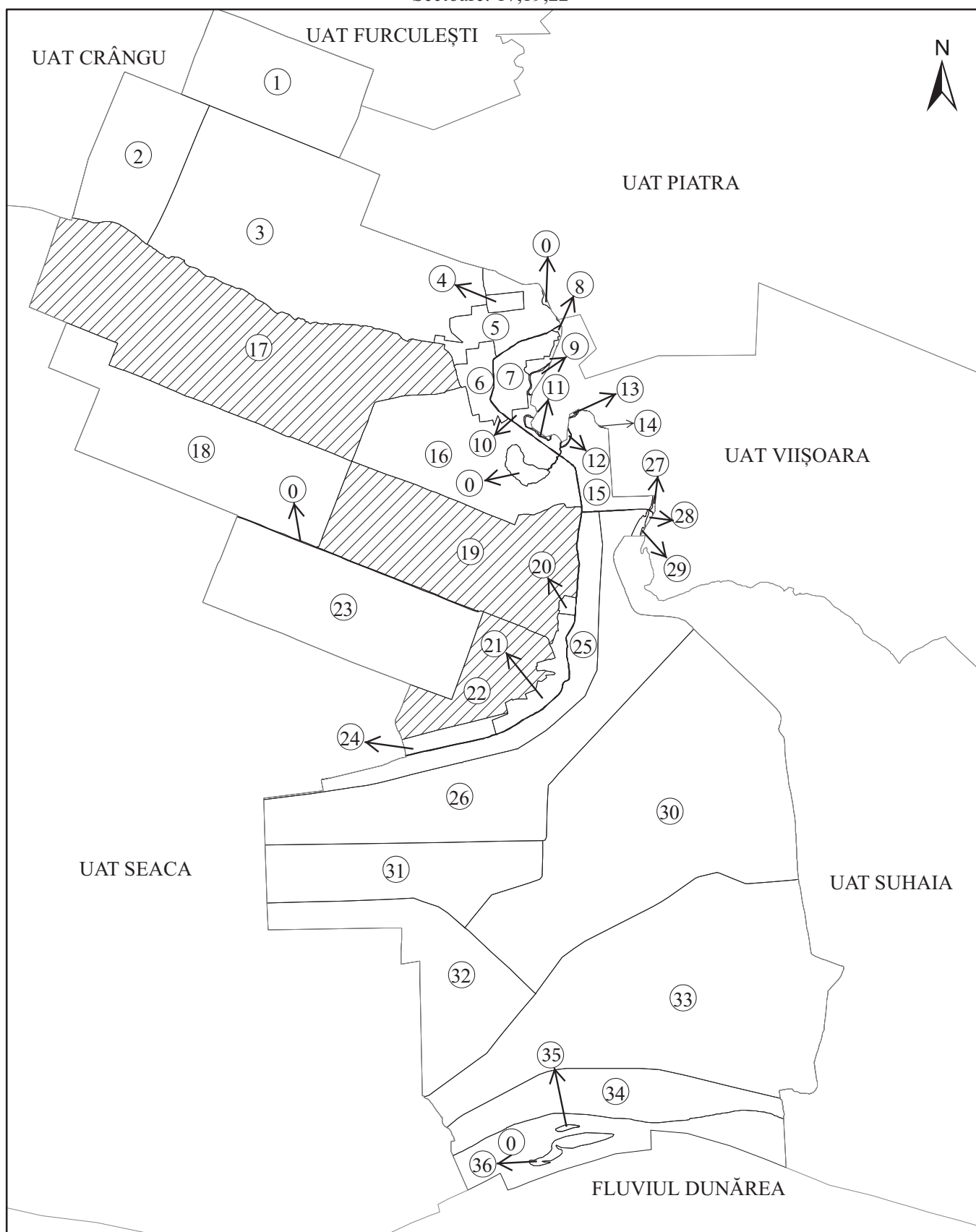
Județ: TELEORMAN

UAT: GĂLĂTENI

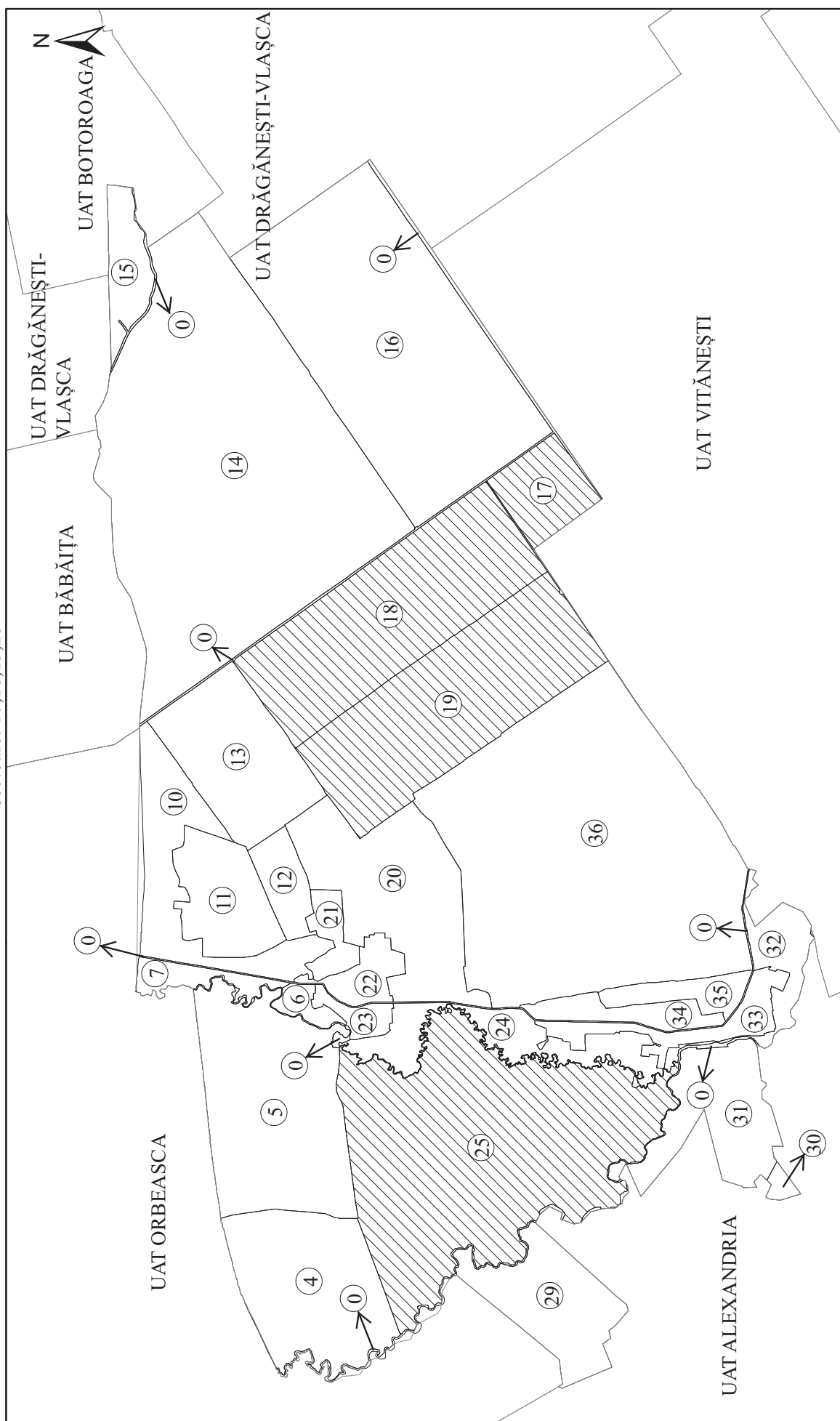
Sectoare: 1,10,11

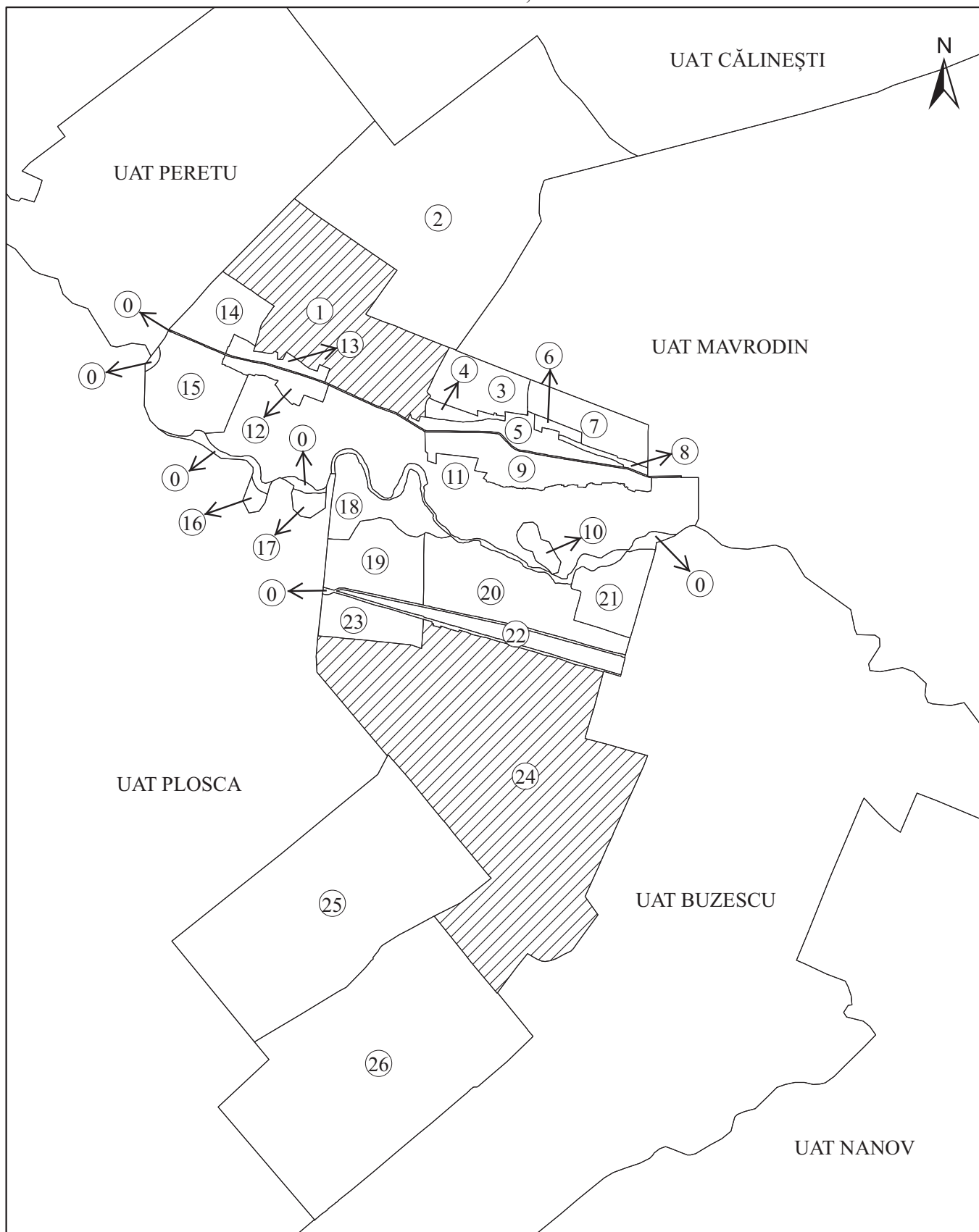
Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: TELEORMAN
 UAT: LISA
 Sectoare: 17,19,22

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: TELEORMAN
 UAT: MĂGURA
 Sectoare: 17,18,19,25

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: TELEORMAN
 UAT: NENCIULEȘTI
 Sectoare: 1,24

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

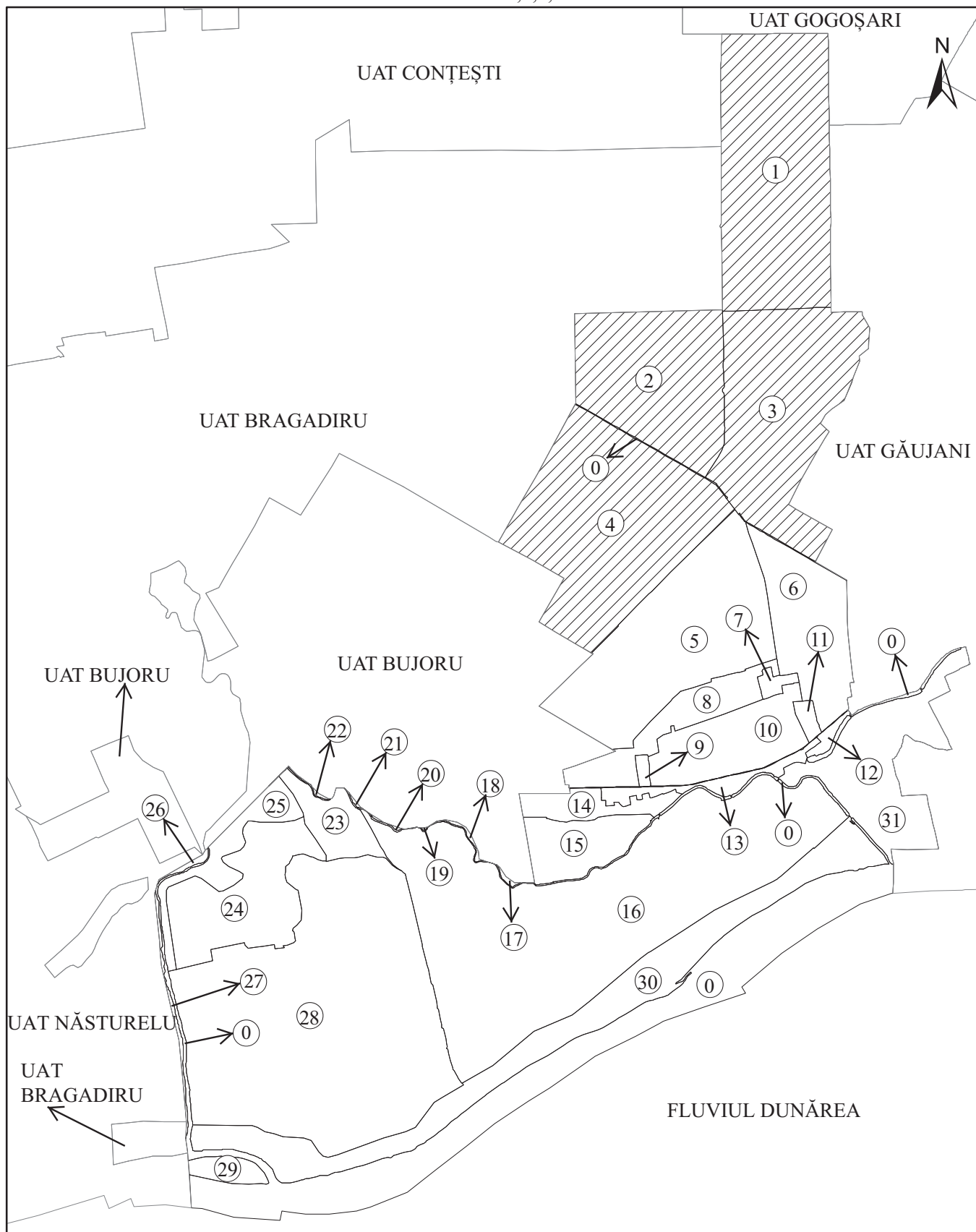
Județ: TELEORMAN

UAT: OLTENI

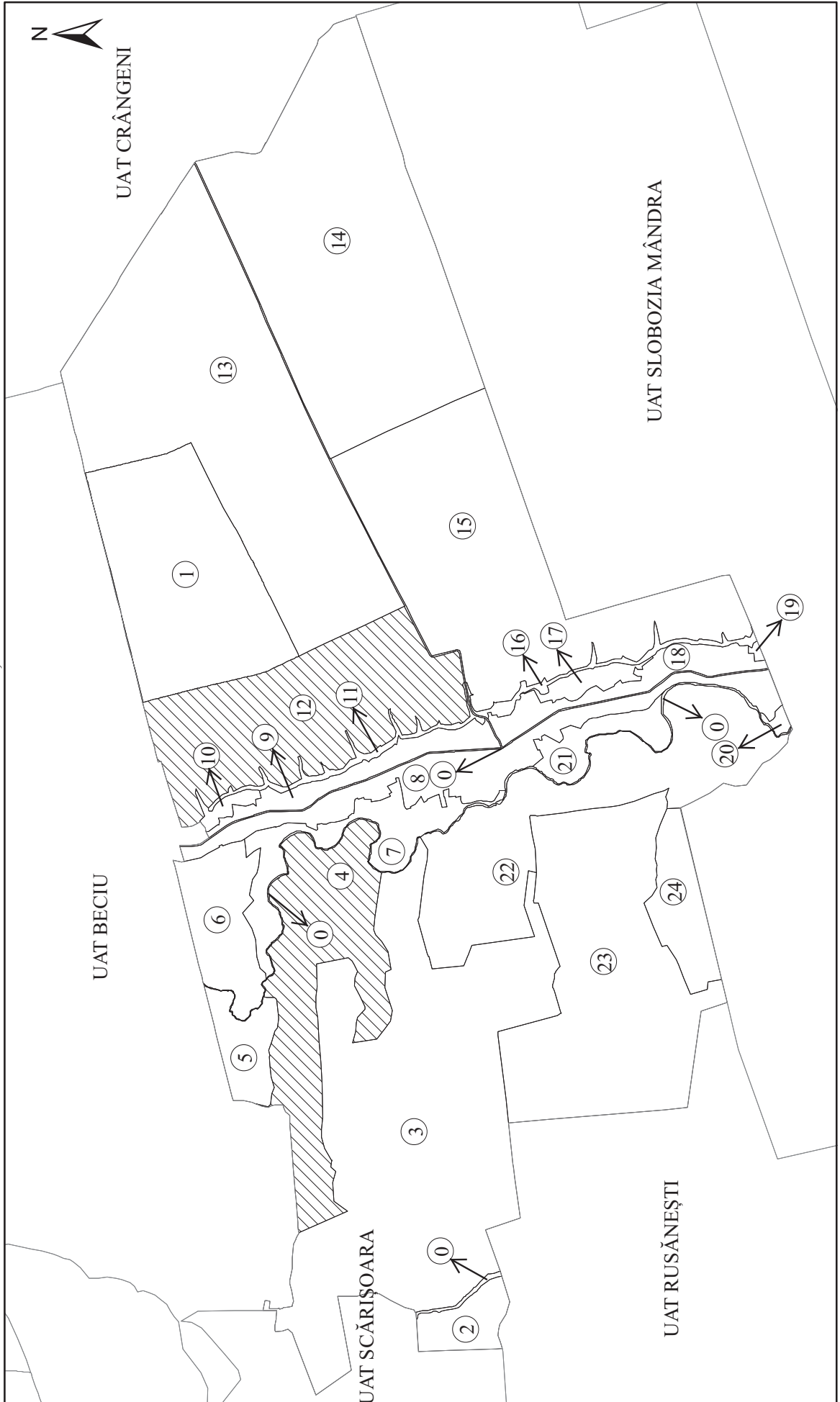
Sectoare: 2,4,8,14,26,27

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: TELEORMAN
 UAT: PIETROȘANI
 Sectoare: 1,2,3,4

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: TELEORMAN
UAT: PLOPII-SLĂVITEȘTI
Sectoare: 4,12

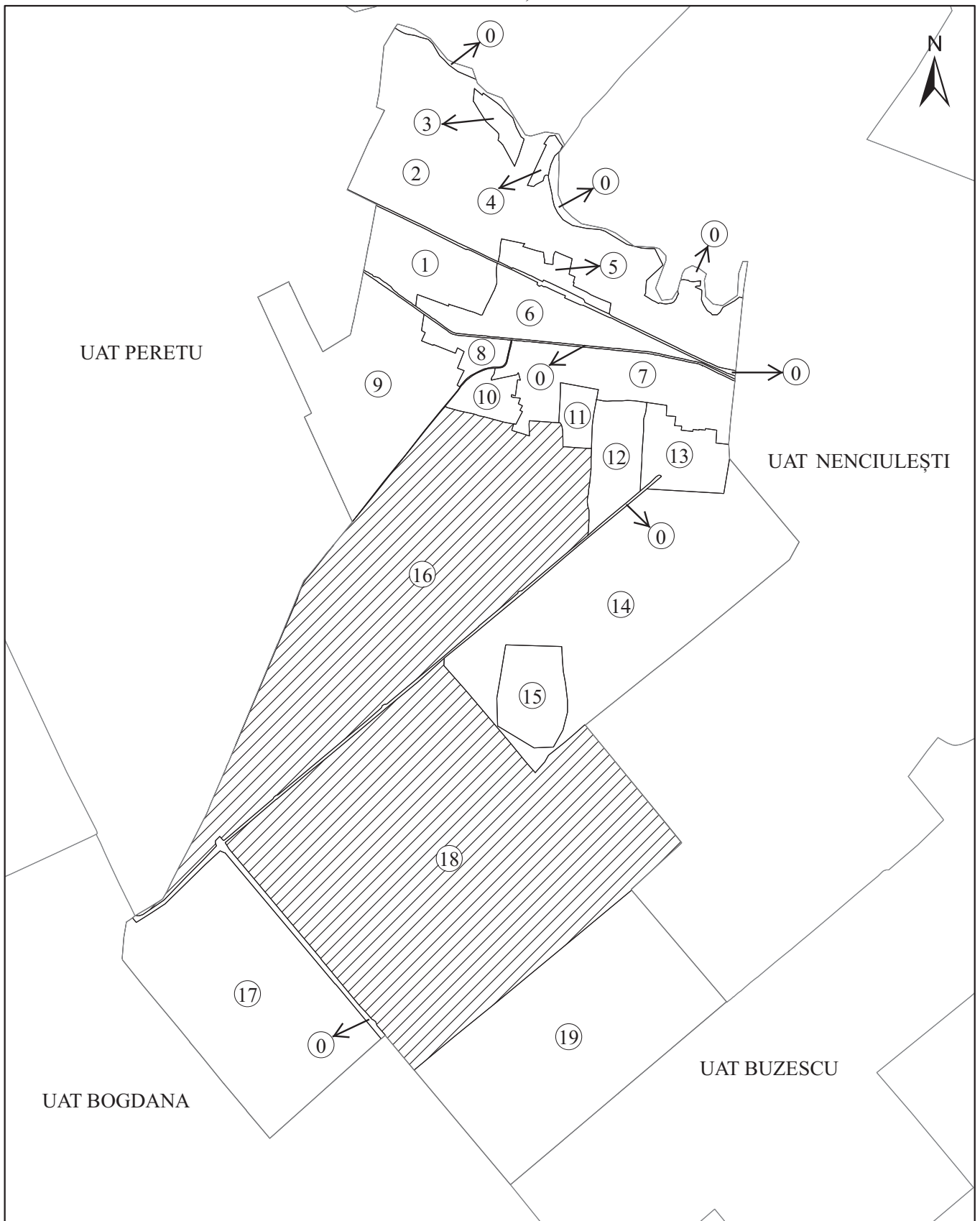

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN

UAT: PLOSCA

Sectoare: 16,18

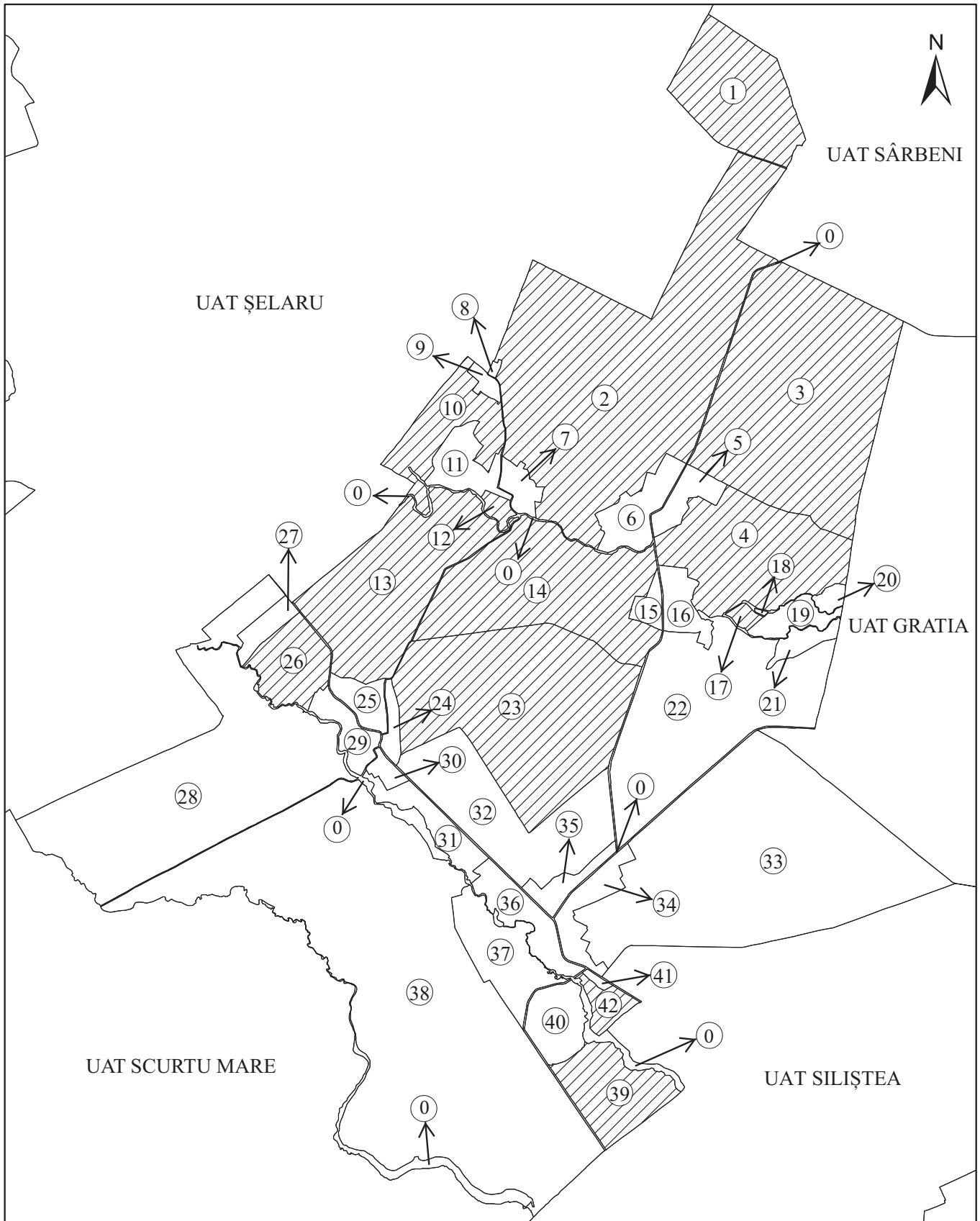

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN

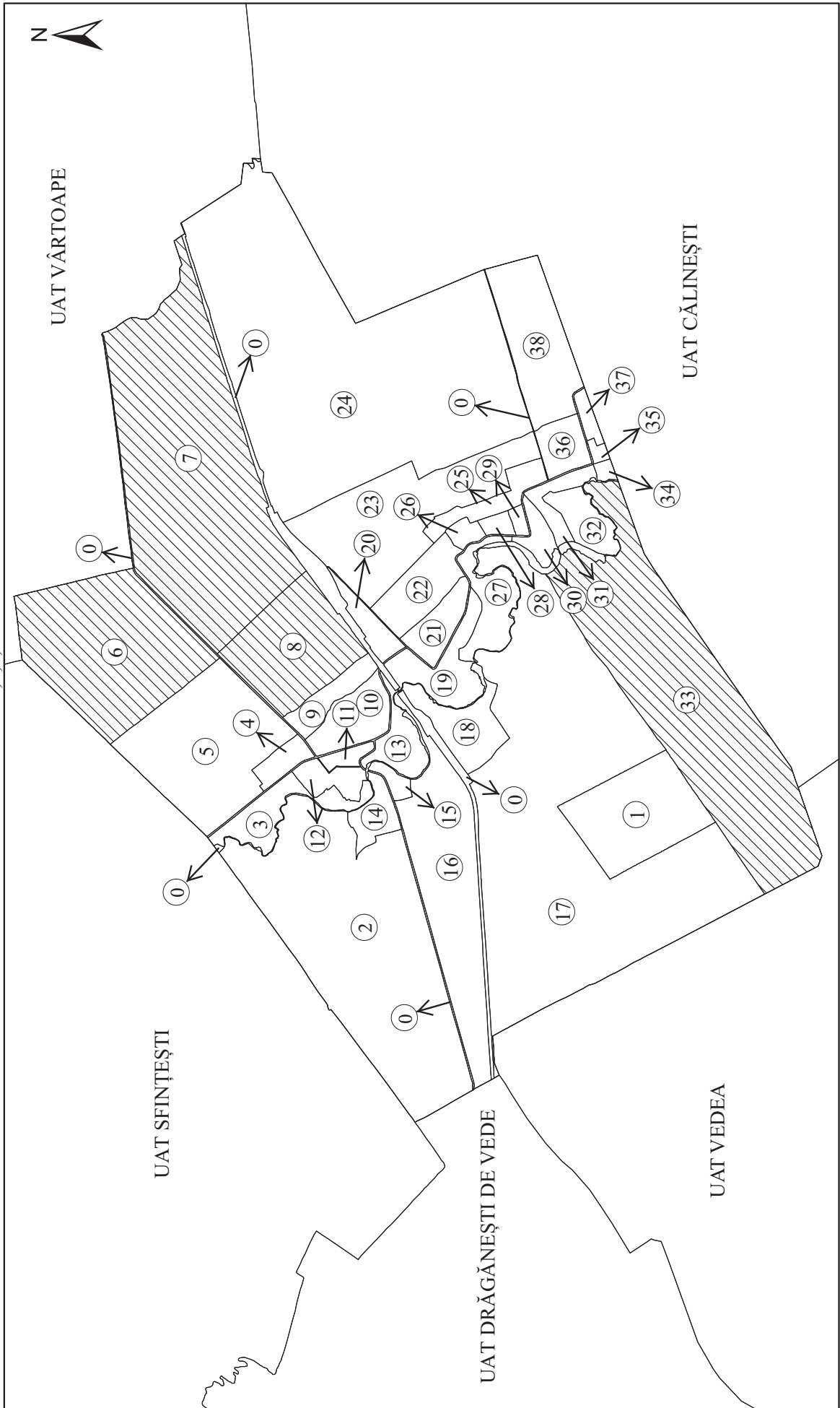
UAT: POENI

Sectoare: 1,2,3,4,10,12,13,14,17,23,26,39,42

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN
 UAT: RĂDOIEȘTI
 Sectoare: 6,7,8,33

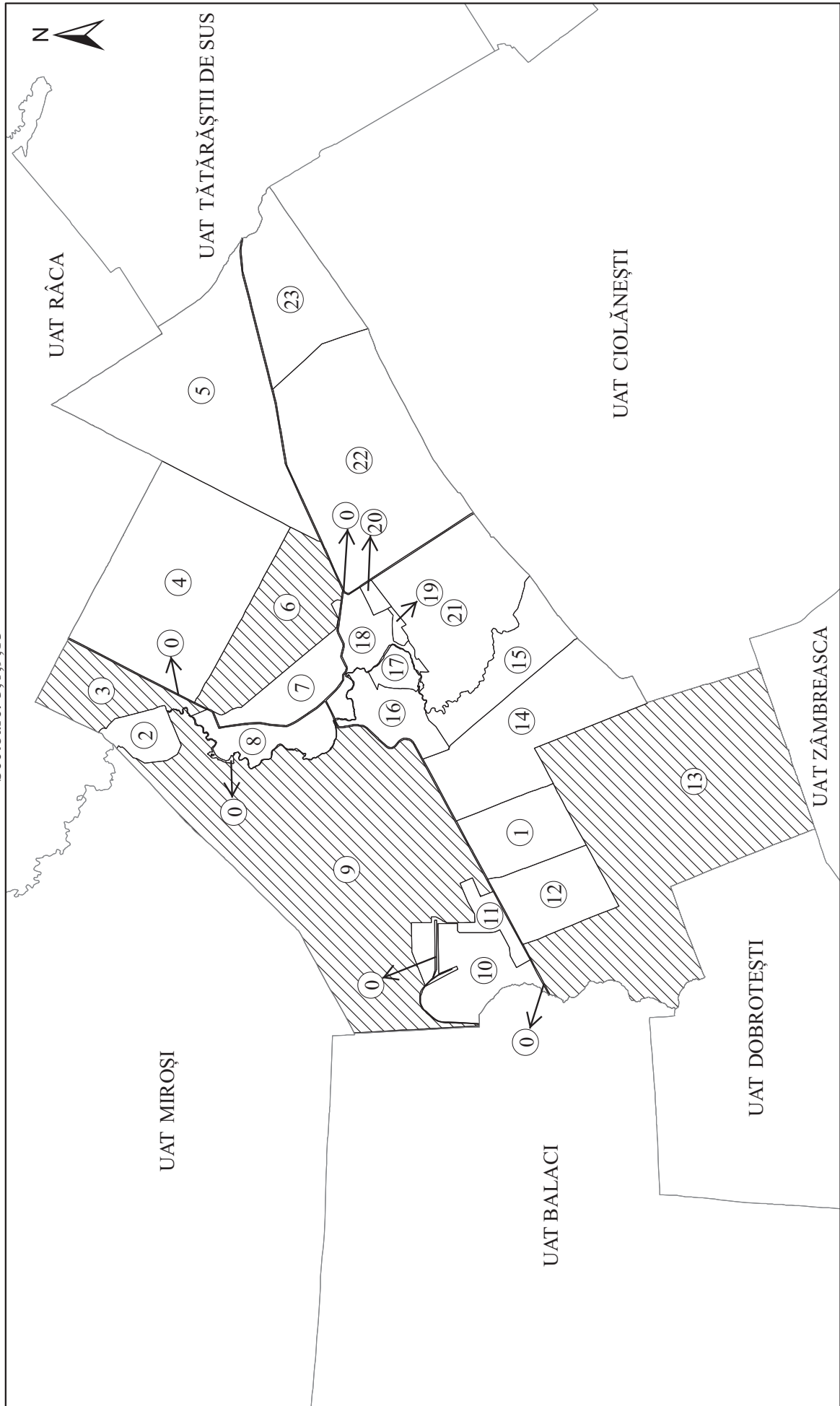

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

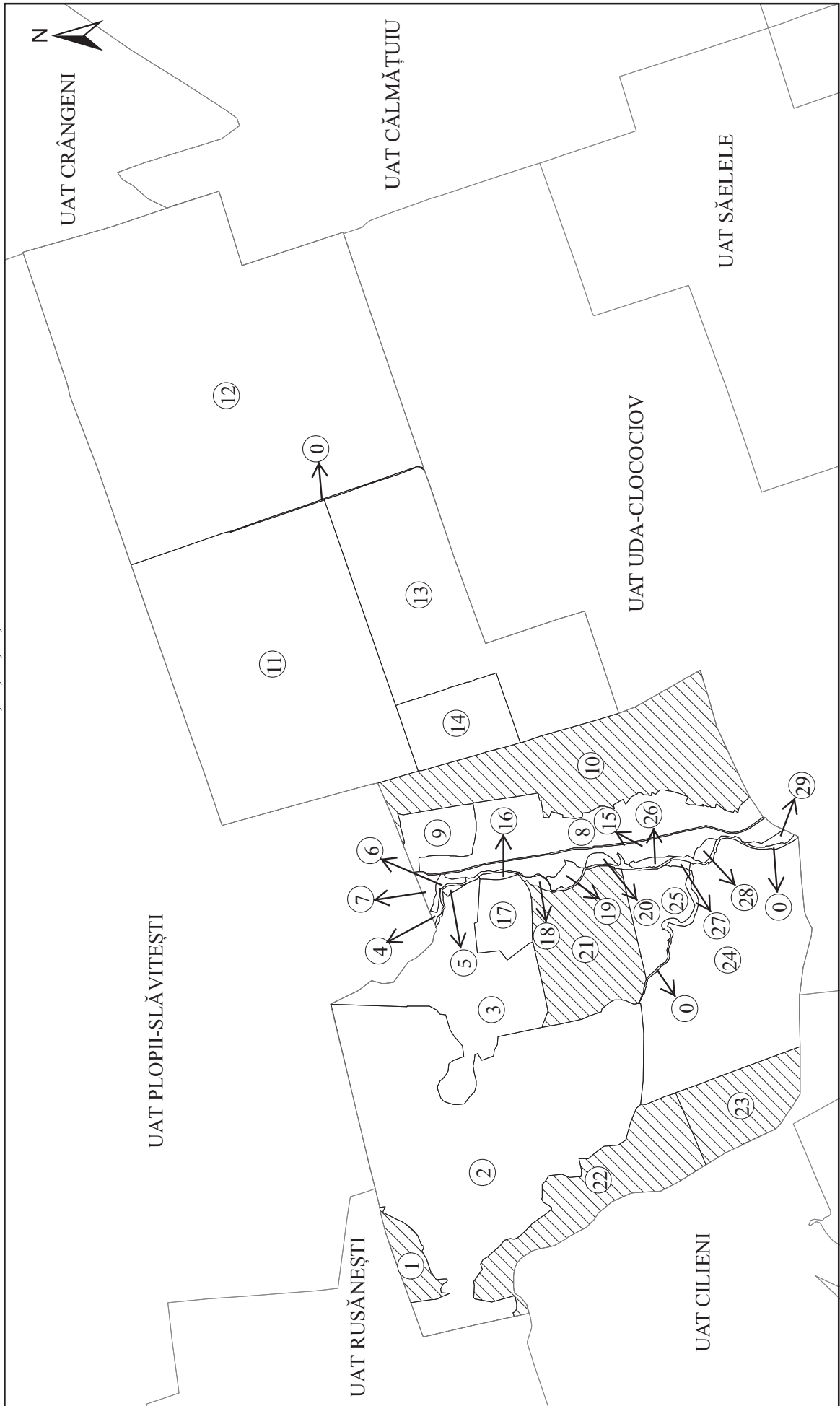
Județ: TELEORMAN

UAT: SILIȘTEA-GUMEȘTI

Sectoare: 3,6,9,13

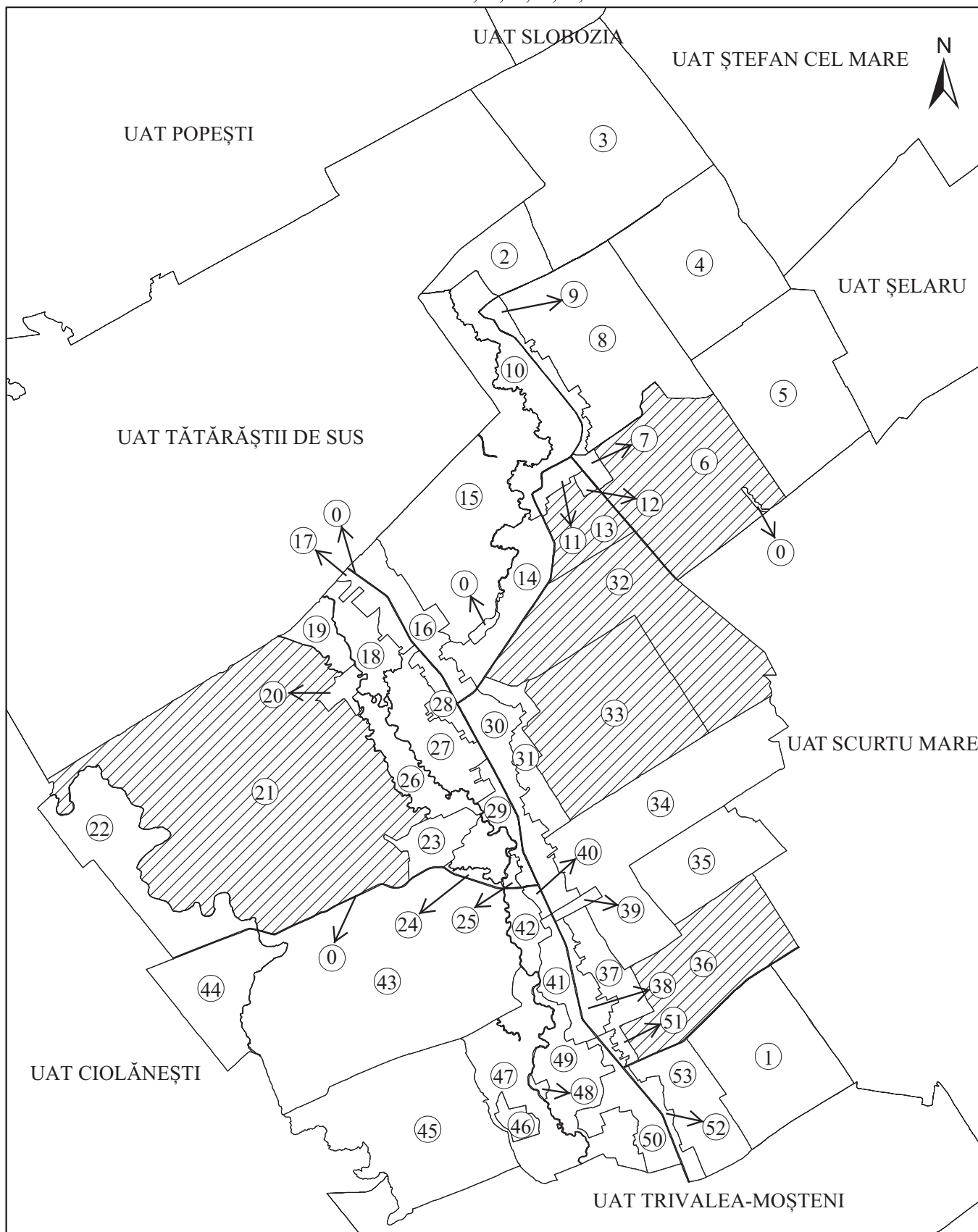

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: TELEORMAN
 UAT: SLOBOZIA MÂNDRA
 Sectoare: 1,10,21,22,23

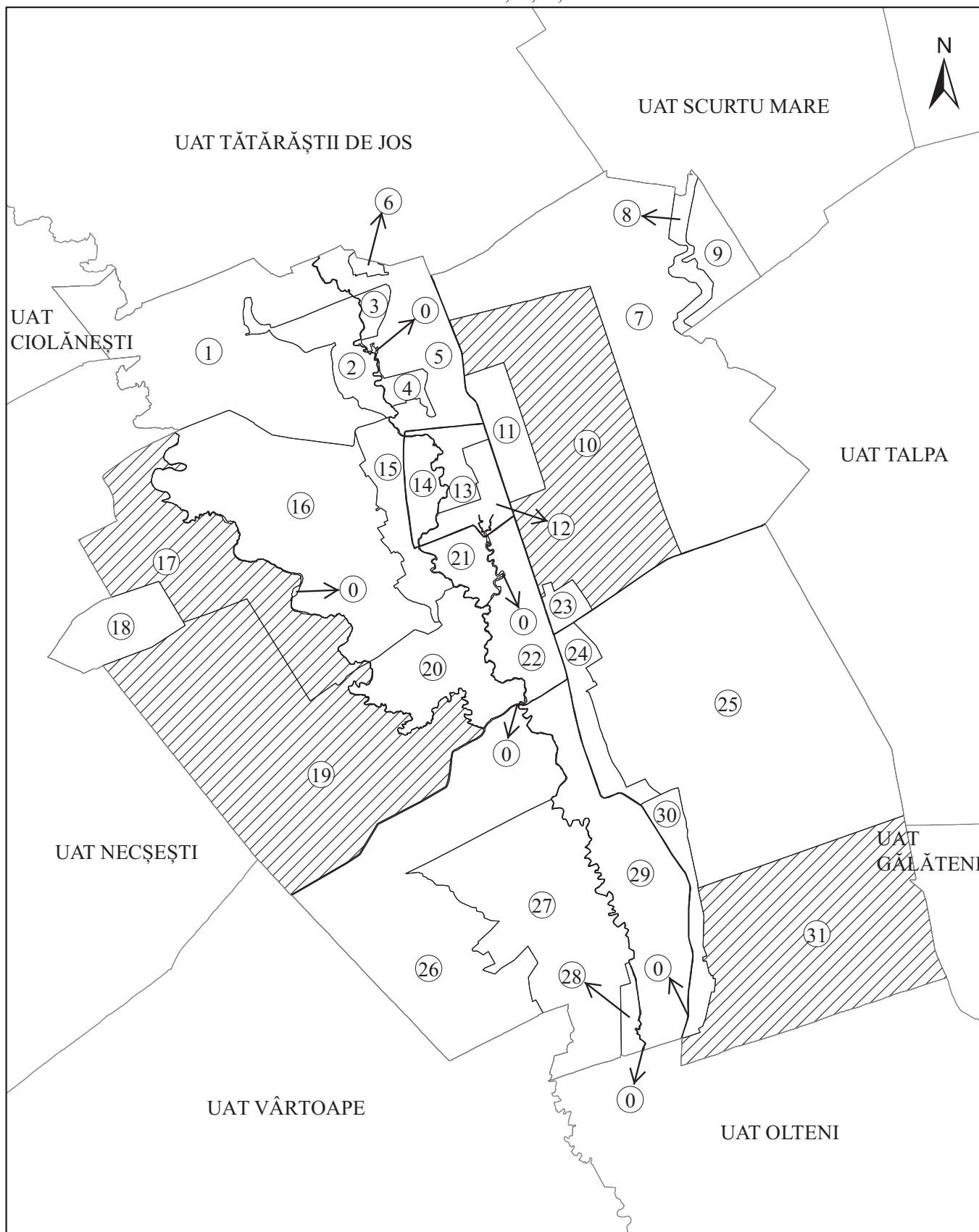

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN
UAT: TĂTĂRĂȘTII DE JOS
Sectoare: 6,13,21,32,33,36

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: TELEORMAN
 UAT: TRIVALEA-MOȘTENI
 Sectoare: 10,17,19,31

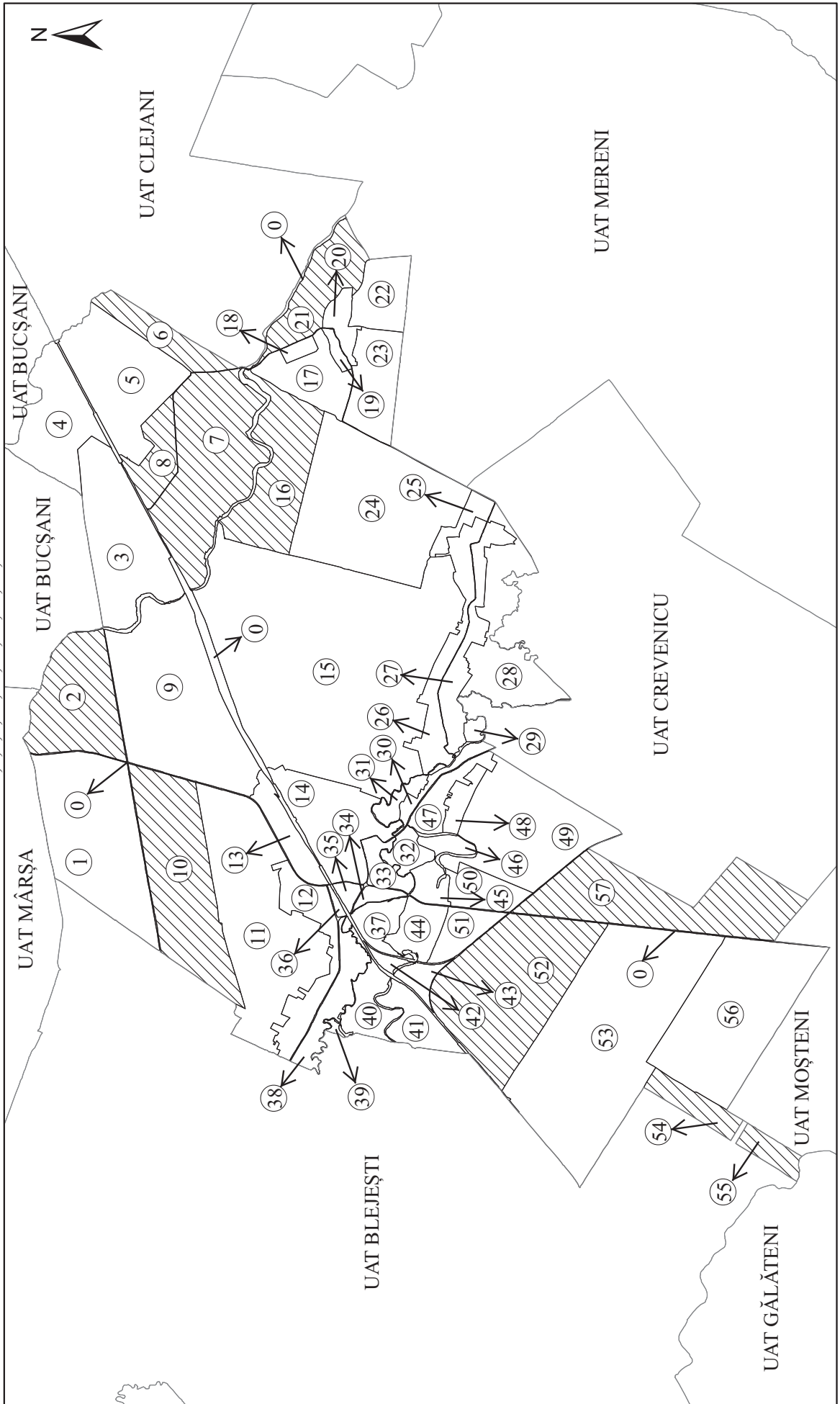

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ TELEORMAN

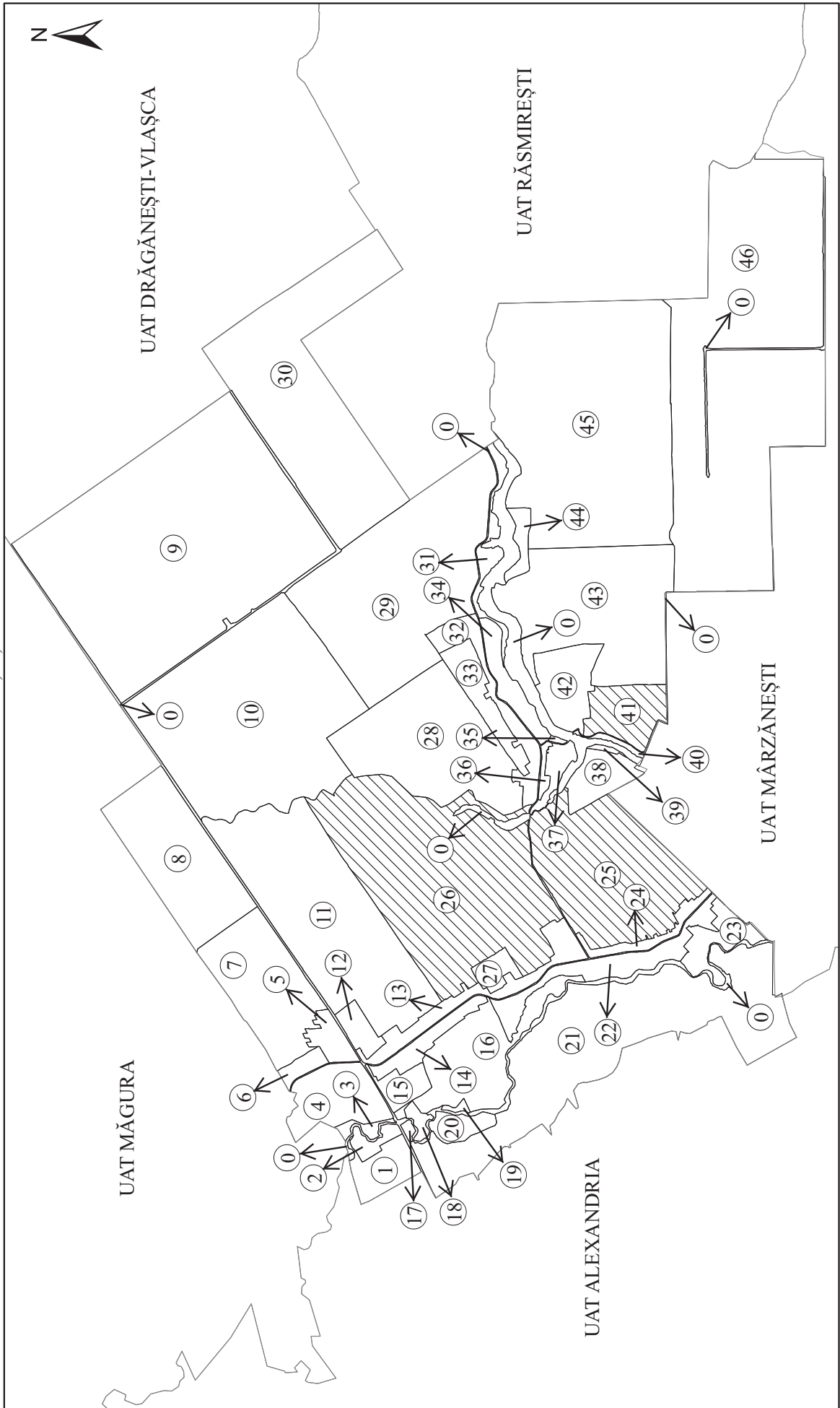
UAT: VIDELE

Sectoare: 2,6,7,8,10,16,21,52,54,55,57

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: TELEORMAN
 UAT: VITĂNEȘTI
 Sectoare: 25,26,41

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

privind încheierea exercițiului financiar 2018 pentru entitățile din domeniul asigurărilor

În baza dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (12) și ale art. 36 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, precum și ale art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 13 martie 2019,

Autoritatea de Supraveghere Financiar emite următoarea normă:

Art. 1. — (1) Prezenta normă reglementează încheierea exercițiului financiar 2018 pentru entitățile din domeniul asigurărilor prevăzute la alin. (2).

(2) Prezenta normă se aplică următoarelor entități:

a) asigurătorilor și reasigurătorilor cu sediul pe teritoriul României, persoane juridice române, autorizați să își desfășoare activitatea în condițiile Legii nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare;

b) companiilor de brokeraj autorizate în condițiile Legii nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări;

c) subunităților fără personalitate juridică stabilite în România în conformitate cu prevederile Legii nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 236/2018, care aparțin unor persoane juridice cu sediul în state terțe;

d) subunităților fără personalitate juridică stabilite în România în conformitate cu prevederile Legii nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 236/2018, care aparțin unor persoane juridice cu sediul în alte state membre.

(3) În sensul prezentei norme, prin *asigurător* se înțelege asigurătorul, asigurătorul compozit și asigurătorul mixt, așa cum aceștia sunt definiți la art. 1 alin. (2) pct. 3, 4 și 6 din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În sensul prezentei norme, prin *companie de brokeraj* se înțelege intermediarul principal definit la art. 2 alin. (1) pct. 9 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări.

Art. 2. — (1) Entitățile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a)—c) întocmesc și depun situații financiare anuale la 31 decembrie 2018, cu excepția celor aflate în lichidare care depun raportări contabile anuale; situațiile financiare anuale fac obiectul auditului statutar, conform reglementărilor contabile aplicabile menționate la pct. 1 din anexa la prezenta normă.

(2) Subunitățile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. d) întocmesc și depun raportări contabile anuale încheiate la 31 decembrie 2018.

(3) Situațiile financiare anuale/Raportările contabile anuale prevăzute la alin. (1) și (2) sunt întocmite și depuse inclusiv în situația fuziunii, divizării sau transferului de portofoliu.

(4) Entitățile prevăzute la art. 1 alin. (2) care nu au desfășurat activitate de la data înființării până la 31 decembrie 2018 nu întocmesc situații financiare anuale/raportări contabile anuale, ci depun, potrivit legii, o declarație de inactivitate pe propria răspundere.

(5) Situațiile financiare anuale, raportările contabile anuale și declarația de inactivitate prevăzute la alin. (1)—(4) se întocmesc și se depun atât la Autoritatea de Supraveghere Financiară, cât și la Ministerul Finanțelor Publice în condițiile și până la termenele prevăzute în anexa la prezenta normă.

(6) Din punct de vedere contabil, sediile permanente din România care aparțin persoanelor juridice cu sediul în străinătate prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. c) și d) reprezintă subunități fără personalitate juridică ce aparțin acestor persoane juridice și au obligația întocmirii situațiilor financiare și raportărilor contabile cerute de Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(7) În situația în care persoanele juridice cu sediul în străinătate își desfășoară activitatea în România prin mai multe sedii permanente, situațiile financiare anuale și raportările contabile cerute de Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se întocmesc de sediul permanent desemnat.

(8) La depunerea situațiilor financiare anuale se vor avea în vedere și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.085/2003 pentru aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, referitoare la implementarea Sistemului Electronic Național, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Nedeținerea situațiilor financiare anuale, a raportărilor contabile anuale, a declarației de inactivitate și a celorlalte informații solicitate la termenele prevăzute în prezenta normă, prezentarea unor situații financiare anuale/raportări contabile anuale care conțin date eronate, necorelate sau care nu respectă unitatea de măsură înscrisă la fiecare formular/rând se sancționează conform legislației specifice în materie.

Art. 4. — (1) Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării acesteia.

(2) Anexa*) face parte integrantă din prezenta normă.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei norme se abrogă Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 5/2018 privind încheierea exercițiului financiar 2017 pentru societățile din domeniul asigurărilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 și 262 bis din 26 martie 2018.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Leonardo Badea

București, 14 martie 2019.
Nr. 7.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 156/2000*)

privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Statul român asigură, în conformitate cu prevederile prezentei legi, protecția cetățenilor români cu domiciliul în România care lucrează în străinătate.

Art. 2. — (1) Prezenta lege reglementează condițiile de funcționare, precum și procedura de înregistrare a persoanelor juridice care își desfășoară activitatea pe teritoriul României ca agenți de plasare a forței de muncă în străinătate.

(2) Serviciile specializate de plasare a forței de muncă realizate pe teritoriul României de către un agent de plasare a forței de muncă în străinătate constau în informarea, consilierea și medierea cetățenilor români în vederea angajării acestora în străinătate.

(3) Serviciile prevăzute la alin. (2) sunt furnizate de către agenții de plasare a forței de muncă înființați pe teritoriul României sau de către alți furnizori de servicii de plasare a forței de muncă stabiliți pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, altul decât România, sau al Spațiului Economic European, înregistrați în condițiile prevăzute de prezenta lege ori, după caz, supuși procedurii de notificare.

Art. 3. — În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *plasare a forței de muncă* — activitate prin care se realizează următoarele:

1. identificarea locurilor de muncă oferite de angajatori, persoane juridice sau persoane fizice din străinătate;

2. constituirea unei bănci de date privind solicitanții de locuri de muncă și ofertele de locuri de muncă în străinătate;

3. publicarea locurilor de muncă și a condițiilor de ocupare a acestora;

4. preselecția sau, după caz, selecția candidaților, corespunzător cerințelor locurilor de muncă oferite și în concordanță cu pregătirea, aptitudinile și interesele acestora, testarea aptitudinilor, întocmirea și gestionarea dosarului de personal și a documentației necesare;

5. întreprinderea demersurilor pentru angajarea persoanelor selectate pe locurile de muncă oferite;

6. punerea în legătură cu angajatori străini a persoanelor care au domiciliul în România și care se află în căutarea unui loc de muncă, în vederea stabilirii unui raport de muncă;

b) *agent de plasare a forței de muncă* — persoana juridică constituită în temeiul Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv filialele societăților comerciale străine, înființate în România potrivit art. 42 și 44 din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care are ca activitate principală „Activități ale agenților de plasare a forței de muncă” cod CAEN — 7810, denumită în continuare *agent de plasare*;

c) *mediere* — activitatea prin care se realizează punerea în legătură a angajatorului străin cu persoana care are domiciliul în România și se află în căutarea unui loc de muncă, în vederea stabilirii unui raport de muncă, finalizată prin încheierea unui contract individual de muncă;

d) *interpunere* — intervenția unui terț ca mijlocitor între agentul de plasare și angajatorul străin sau persoana mediată, în vederea facilitării activității de mediere;

e) *furnizor de servicii de plasare a forței de muncă* — persoana juridică stabilită pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, altul decât România, sau al Spațiului Economic European, care are dreptul legal de a presta servicii de plasare a forței de muncă în baza legislației statului de stabilire, fiind supus, după caz, unei proceduri de acreditare, autorizare ori înregistrare pentru prestarea de astfel de servicii;

f) *alte categorii de intermediari* — orice altă persoană fizică sau juridică;

g) *persoana mediată* — persoana aflată în căutarea unui loc de muncă, cu domiciliul în România și care beneficiază, în vederea angajării, de activitatea de mediere conform prevederilor prezentei legi.

Art. 4. — (1) Guvernul României, prin autoritățile competente, va depune diligențele necesare pentru încheierea de acorduri, înțelegeri, tratate sau convenții cu autorități publice similare din alte state, în vederea stabilirii condițiilor de protecție a cetățenilor români cu domiciliul în România care lucrează în țările respective.

(2) La negocierea acordurilor, înțelegerilor, tratatelor sau convențiilor prevăzute la alin. (1), partea română va urmări respectarea principiului egalității de tratament și a reglementărilor aplicabile în ceea ce privește nivelul salariului minim, durata timpului de lucru și de odihnă, condiții generale de muncă, sănătate și securitate în muncă, asigurarea pentru accidente de muncă sau boli profesionale.

Art. 5. — Ministerul Afacerilor Externe, prin misiunile diplomatice și oficiile consulare, va depune diligențele necesare pentru ca, prin intermediul autorităților publice sau al organismelor străine competente, să se asigure cetățenilor români prevăzuți la art. 1:

a) respectarea, pe durata angajării, a drepturilor prevăzute de legislația statului de primire, de acordurile, înțelegerile și convențiile bilaterale și multilaterale la care România și statul de primire sunt parte, precum și a clauzelor contractului individual de muncă;

b) aplicarea măsurilor de protecție a salariaților, prevăzute de legislația statului respectiv;

c) soluționarea eventualelor litigii, având ca obiect respectarea drepturilor cetățenilor români, potrivit legislației statului de primire.

CAPITOLUL II

Activitatea agenților de plasare a forței de muncă în străinătate

Art. 6. — (1) Agenții de plasare desfășoară activități de mediere a cetățenilor români, cu domiciliul în România, care solicită să lucreze pe baza ofertelor ferme de locuri de muncă transmise din străinătate de către persoane juridice sau fizice, în calitate de angajatori.

(2) Interpunerea altor categorii de intermediari între agentul de plasare, persoana mediată și angajatorul străin este interzisă.

*) Republicată în temeiul dispozițiilor art. V din Legea nr. 232/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 5 decembrie 2017, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 156/2000 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 4 august 2000 și a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009.

Art. 7. — Agenții de plasare au obligația să prelucreze datele cu caracter personal ale cetățenilor români cu domiciliul în România care solicită locuri de muncă în străinătate, cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare*).

Art. 8. — (1) Agenții de plasare desfășoară pe teritoriul României activitatea de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate dacă îndeplinesc, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) s-au înregistrat la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au sediul, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi;

b) au încheiat cu persoane juridice sau fizice, stabilite într-un alt stat decât România, care au calitate de angajator conform legislației statului respectiv, contracte care conțin oferte ferme de locuri de muncă;

c) dispun de spațiul și dotările necesare pentru buna desfășurare a activității;

d) au încadrat în muncă personal calificat în domeniul resurselor umane care face dovada experienței în recrutare de personal;

e) nu au fost condamnați definitiv pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, prevăzută de Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, incompatibilă cu activitatea pe care urmează să o desfășoare;

f) nu se află în faliment;

g) nu se află în dizolvare.

(2) Furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă pot desfășura activitatea de plasare pe teritoriul României dacă au notificat inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială urmează să desfășoare activitățile specifice în condițiile art. 10 alin. (1)—(3).

(3) După înregistrarea la inspectoratul teritorial de muncă conform alin. (1) lit. a), agenții de plasare au obligația de a organiza o bază de date care să conțină:

a) ofertele ferme de locuri de muncă din străinătate, cu toate specificațiile acestora, atât în limba statului de destinație sau într-o altă limbă de circulație internațională, cât și în limba română;

b) informații referitoare la condițiile de ocupare a locurilor de muncă;

c) datele de identificare ale solicitanților locurilor de muncă, precum și datele referitoare la calificările și aptitudinile acestora.

(4) Pentru medierea cetățenilor români în vederea angajării în străinătate, agenții de plasare încheie cu solicitanții locurilor de muncă contracte de mediere în formă scrisă, al căror conținut este stabilit prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(5) Agenții de plasare efectuează în mod gratuit activități de mediere a cetățenilor români în vederea angajării în străinătate, fără perceperea de la aceștia de comisioane, tarife sau taxe.

Art. 9. — (1) În vederea înregistrării la inspectoratele teritoriale de muncă, agenții de plasare trebuie să prezinte următoarele documente:

a) certificatul constatator emis de Oficiul Național al Registrului Comerțului, din care să rezulte că au ca activitate principală „Activități ale agențiilor de plasare a forței de muncă” cod CAEN — 7810;

b) dovada înregistrării la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal ca operator de date cu caracter personal, în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare*);

c) alte documente, stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) Agenții de plasare care se supun procedurii de înregistrare, potrivit prezentei legi, au obligația de a notifica înființarea de filiale, sucursale ori alte sedii secundare, anterior începerii prestării de activități în cadrul acestora, atât inspectoratului teritorial de muncă unde sunt înregistrați, cât și inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială funcționează respectivele sedii secundare, în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii, de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, a documentului prin care se atestă înființarea acestora.

Art. 10. — (1) În vederea prestării, cu caracter permanent în România, a serviciilor prevăzute la art. 2 alin. (2), furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă au obligația de a notifica inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială au stabilit un sediu permanent în România, potrivit legii, anterior începerii prestării acestor servicii, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) În vederea prestării transfrontaliere, cu caracter temporar sau ocazional în România, a serviciilor prevăzute la art. 2 alin. (2), furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă au obligația de a notifica inspectoratele teritoriale de muncă în a căror rază teritorială intenționează să își desfășoare activitatea pe teritoriul României, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă prevăzuți la alin. (1) au obligația de a notifica înființarea pe teritoriul României de filiale, sucursale ori alte sedii secundare, ale căror activități intră în sfera de aplicare a prezentei legi, inspectoratelor teritoriale de muncă în a căror rază teritorială funcționează respectivele filiale, sucursale ori sedii, anterior începerii prestării activității în cadrul acestora, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 11. — (1) Ofertele ferme din contractele prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) vor cuprinde cel puțin următoarele elemente:

a) datele de identificare ale angajatorului străin;

b) durata ofertei ferme;

c) numărul locurilor de muncă din străinătate conținute de ofertele ferme;

d) funcția, meseria sau ocupația;

e) durata angajării, condițiile de angajare, de încetare a angajării sau de reangajare;

f) durata timpului de muncă și de repaus;

g) tariful orar și/sau salariul lunar, moneda în care se efectuează plata, modalitățile de plată și datele de plată a salariului;

h) sporuri, ore suplimentare și alte drepturi salariale;

i) cazurile în care pot fi urmărite drepturile salariale;

j) durata, modul de acordare și drepturile bănești aferente concediului de odihnă;

k) condițiile de muncă și de climă, măsurile de sănătate și securitate în muncă;

l) asigurarea medicală și de viață a angajaților români, în aceleași condiții cu cetățenii din țara de destinație;

*) Legea nr. 677/2001 a fost abrogată prin art. V alin. (1) din Legea nr. 129/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, precum și pentru abrogarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 19 iunie 2018.

Toate trimiterile la Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, din actele normative se interpretează ca trimiteri la Regulamentul general privind protecția datelor și la legislația de punere în aplicare a acestuia, conform art. V alin. (2) din Legea nr. 129/2018.

m) acordarea de despăgubiri în caz de boli profesionale, accidente de muncă sau deces;

n) condițiile de cazare sau, după caz, de închiriere a unei locuințe și de asigurare a hranei;

o) condițiile de transport și de repatriere a salariaților români, inclusiv în caz de boli profesionale, accidente de muncă sau deces;

p) obiceiurile locului și orice alte aspecte specifice de natură a pune în pericol viața, libertatea sau siguranța salariaților români;

q) taxele, impozitele și contribuțiile care grevează asupra veniturilor angajaților cetățeni români, asigurându-se, după caz, evitarea dublei impunerii sau a dublei percepții de contribuții de asigurări sociale;

r) datele de contact ale ambasadelor/misiunilor diplomatice ale României în statul de destinație.

(2) Agenții de plasare au obligația de a asigura includerea elementelor prevăzute la alin. (1) lit. a), d)—r) în contractul de mediere și în contractul individual de muncă sau, după caz, în documentul echivalent acestuia pentru statele prevăzute la art. 12 alin. (2), încheiat între angajatorul străin și salariatul cetățean român, cu respectarea legislației statului pe teritoriul căruia urmează să fie angajat.

Art. 12. — (1) Pentru statele în care contractele individuale de muncă se încheie, potrivit legislației aplicabile în statul respectiv, în formă scrisă, agenții de plasare au obligația de a asigura încheierea acestora de către părți atât în limba statului în care se află stabilit sau își desfășoară activitatea angajatorul, cât și în limba română, înainte de plecarea salariatului din România.

(2) Pentru statele în care forma de angajare nu se realizează prin încheierea unui contract de muncă, agenții de plasare au obligația de a asigura comunicarea, către salariatul cetățean român, înainte de plecarea acestuia din România, a documentului echivalent contractului de muncă potrivit legislației statului de destinație, atât în limba română, cât și în limba statului în care se află stabilit sau își desfășoară activitatea angajatorul.

(3) Agenții de plasare vor păstra la sediul social sau, după caz, la sediile secundare câte o copie, în limba română și în limba statului în care se află stabilit sau își desfășoară activitatea angajatorul, a contractului individual de muncă, semnat de părți conform alin. (1), sau, după caz, un exemplar al documentului prevăzut la alin. (2), pe care au obligația de a le pune la dispoziția inspectorilor de muncă, cu ocazia controlului.

Art. 13. — (1) Agenții de plasare au obligația de a transmite, trimestrial, inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea, până la sfârșitul lunii următoare trimestrului încheiat, situația privind contractele de mediere încheiate și persoanele angajate în străinătate, conform modelului stabilit prin normele de aplicare a prezentei legi.

(2) Inspekția Muncii centralizează situațiile prevăzute la alin. (1) și le pune la dispoziția Ministerului Afacerilor Externe în vederea facilitării acordării de asistență și protecție consulară în beneficiul persoanelor mediate și angajate în străinătate.

(3) Situațiile prevăzute la alin. (1) sunt administrate cu respectarea regimului juridic specific datelor cu caracter personal.

(4) Inspekția Muncii pune la dispoziția Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, la cerere, situația privind persoanele mediate și angajate în străinătate.

Art. 14. — Cetățenii români care lucrează în străinătate și sunt încadrați pe locurile de muncă prevăzute în contractele care conțin oferte ferme de locuri de muncă, reglementate la art. 8 alin. (1) lit. b), beneficiază în țară, în condițiile legii, de prestațiile acordate de sistemul asigurărilor sociale de sănătate, sistemul asigurărilor pentru șomaj sau de sistemul public de pensii și alte

drepturi de asigurări sociale, dacă, în temeiul contractelor individuale de asigurare încheiate cu instituțiile competente din România, plătesc contribuțiile corespunzătoare stabilite pe baza declarațiilor privind veniturile lunare realizate în străinătate sau în condițiile prevederilor acordurilor bilaterale în domeniul securității sociale încheiate de România cu alte state.

Art. 15. — În cazurile în care misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României sunt sesizate de către cetățenii români angajați în străinătate cu privire la încălcarea legislației aplicabile în materie de dreptul muncii și a clauzelor contractului individual de muncă, acestea transmit sesizările respective autorităților locale competente ale statului pe teritoriul căruia își desfășoară activitatea angajatorul.

Art. 16. — În cazul plasării în străinătate a unor cetățeni români fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 11 alin. (2) și art. 12, agenții de plasare sunt obligați să suporte costurile aferente repatrierii cetățenilor români în cauză, în baza documentelor justificative.

Art. 17. — În cazul plasării în străinătate a unor cetățeni români care, după semnarea contractului de mediere, nu își respectă obligațiile ce decurg din acestea, lucrătorii sunt obligați să achite contravaloarea cheltuielilor efectuate de agentul de plasare, în baza documentelor justificative, fără ca această sumă să depășească 200 euro/lucrător.

Art. 18. — Controlul îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 8—13 și al activității desfășurate de agenții de plasare a forței de muncă se realizează de inspectorii de muncă.

CAPITOLUL III Contravenții

Art. 19. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează:

a) exercitarea de către agenții de plasare a forței de muncă a activității de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate, cu încălcarea prevederilor art. 6 și art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

b) exercitarea de către agenții de plasare a forței de muncă a activității de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate, cu încălcarea prevederilor art. 11, cu amendă de la 7.000 lei la 10.000 lei;

c) organizarea unei baze de date cu încălcarea prevederilor art. 8 alin. (3) de către agenții de plasare, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

d) încălcarea dispozițiilor art. 10, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

e) încălcarea dispozițiilor art. 12, cu amendă de la 7.000 lei la 10.000 lei;

f) exercitarea activității de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate de către alte persoane juridice sau de către persoane fizice, în afara agenților de plasare, cu amendă de la 25.000 lei la 40.000 lei;

g) netransmiterea situației trimestriale, în condițiile prevăzute la art. 13 alin. (1), cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor prevăzute la alin. (1) se fac de către inspectorii de muncă.

CAPITOLUL IV Dispoziții finale

Art. 20. — În aplicarea dispozițiilor prezentei legi Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Afacerilor Externe vor elabora norme metodologice, care vor fi supuse aprobării prin hotărâre a Guvernului, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia*).

*) Hotărârea Guvernului nr. 384/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 24 aprilie 2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 21. — Dispozițiile din prezenta lege, referitoare la răspunderea contravențională, se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 22. — Dispozițiile art. 14 se aplică și cetățenilor români care lucrează în străinătate în baza unui contract individual de muncă încheiat cu o persoană fizică sau juridică străină, aflat în executare la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 23. — La data intrării în vigoare a prezentei legi orice dispoziții contrare se abrogă.

NOTĂ

Reproducem mai jos prevederile art. II—IV din Legea nr. 232/2017, care nu sunt incluse în forma republicabilă a Legii nr. 156/2000 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actului modificator:

„Art. II. — (1) Agenții de plasare a forței de muncă sau furnizorii de servicii prevăzuți la art. 1¹ alin. (3)*) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege, care, la data intrării în vigoare a acesteia, sunt înregistrați la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază își au sediul, au obligația de a se înregistra în

termen de 60 de zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prezentei legi, în condițiile stabilite potrivit acesteia.

(2) Inspekția Muncii verifică îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1).

Art. III. — În cuprinsul actelor normative în vigoare, sintagma «agentul de ocupare a forței de muncă» se înlocuiește cu sintagma «agentul de plasare a forței de muncă», în sensul Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege.

Art. IV. — (1) Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția art. 13**), care se aplică de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (2)***).

(2) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii și Justiției Sociale, în baza propunerilor Inspekției Muncii și ale Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, va supune Guvernului, spre aprobare, modificarea în mod corespunzător a Hotărârii Guvernului nr. 384/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, cu modificările și completările ulterioare.”

*) Art. 11 alin. (3) a devenit în forma republicată art. 2.

**) Art. 13 a devenit în forma republicată art. 19.

***) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 723/2018 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 384/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 24 septembrie 2018.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 221104